

meget, som paa Egnen maatte anses for tilstrækkeligt til at leve af hele Aaret. Man fandt nemlig ikke, at en Arbejder, uanset hvilken Indkomst han gennem en vis Del af et Aar maatte have haft, straks kunde stille Krav til det offentlige, naar han blev arbejdsløs. Man var af den Opfattelse, at hvis han, hvad der jo kan være Tilfældet og i mange Tilfælde virkelig ogsaa har fundet Sted, gennem en vis Periode af de 12 Maaneder som Følge af gunstige Arbejdskonjunkturer havde haft en særlig stor Indtægt og derefter blev ledig, maatte han vide, at han i de gode Dage maatte tage Hensyn til de Vanskeligheder, som kunde opstaa for ham, naar Arbejdsløshed indtraadte, saaledes at der ikke skulde være Adgang for ham til øjeblikkelig at melde sig ved de offentlige Kasser. Men det ærede Medlem Hr. Einer Jensen og hans Medforlagsstillere nærer nu virkelig, efter hvad det ærede Medlem Hr. Einer Jensen her siger, Haab om, at Tiden er inde til at se bort fra saadanne Bestemmelser og til blot at indbyde til at komme til de offentlige Kasser, naar Arbejdsløshed indtræder, uanset under hvilke Vilkaar man i en tidligere Periode har arbejdet!

Det ærede Medlem og hans Medforlagsstillere vil nu overlade til Opholdskommunerne at disponere indenfor de Grænser, som her i Loven er fastsat, det vil sige lige op til de kassemæssige Ydelser baade i Størrelse og Varighed, og derefter belaste Staten med de to Trediedele af denne Hjælp. Og det vil man ønske gennemført paa samme Tid, som man igennem Bortfald af den ekstraordinære Arbejdsløshedslovgivnings hidtidige Afsnit III. er blevet bekendt med, at hele den Kontrol, som baade gennem Arbejdsdirektoratet og igennem Kommunerne i Forbindelse med Direktoratet udøvedes paa dette Omraade, er bortfaldet og maa være bortfaldet, og man søger ikke at instituere en ny som Erstatning derfor. Jeg tror, jeg kan forsikre det ærede Medlem Hr. Einer Jensen, at for en saadan Udvidelse af Arbejdsløshedslovgivningen under ganske ubundne og ukontrollerede Former vil der ikke kunne tilvejebringes Tilslutning her i Landet og heller ikke her i dette høje Ting.

Det er nu vanskeligt at sige noget bestemt om, hvad Gennemførelsen af en saadan

Lovgivning, som der her er stillet Forslag om, vil komme til at koste. Jeg har ikke kunnet tilvejebringe et Materiale, som nøjagtigt angiver, hvor meget der i Løbet af det sidste Aar fra Oktober 1926 til Oktober 1927 er udbetalt i ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg har kun kunnet faa denne Opgørelse for de tre af det nævnte Aars Kvartaler: Oktober Kvartal 1926, Januar Kvartal 1927 og April Kvartal 1927. Det viser sig, at den samlede ekstraordinære Understøttelse i disse Kvartaler var henholdsvis 4 796 000 Kr., 6 650 000 Kr. og 3 864 000 Kr., i alt 15 310 000 Kr. Hertil kommer saa Juli Kvartal 1927, som vel maa antages at ville vise et lignende Billede som April Kvartal 1927, altsaa at foranledige en Udgift paa en 3—4 Mill. Kr. Man tør derfor ganske afgjort regne med, at Gennemførelsen af det ærede Medlems Forslag, hvis Situationen paa Arbejdsmarkedet ikke væsentligt ændres — og hertil kræves efter min Mening, at der sker Ændringer i Produktionsvilkaarene paa alle Omraader her i Landet, ikke blot i Lønvilkaarene —, vilde komme til at andrage et Beløb af mindst 20 Mill. Kr. i det kommende Aar fra Oktober og fremefter og sandsynligvis ikke uvæsentlig mere efter de Erfaringer, man altid har gjort, naar man har ordnet en Lovgivning saaledes, at Adgangen til at faa Hjælp bestemmes af en Institution, medens Hovedbyrden som følge af Udbetalingen skal bæres af en anden Kasse. Spørgsmaalet er da, om de ærede Forslagsstillere virkelig mener, at det danske Samfunds Produktionsvilkaar for Tiden er saadanne, at vi udover den meget væsentlige Hjælp, som ogsaa ydes Arbejdsløshedskasserne efter den nye Arbejdsløshedslovgivning, i de kommende Maaneder kan opspise paa ny mindst en Snes Millioner Kroner, hvoraf 13 Mill. Kr. eller saa omtrent skal afholdes af Statskassen og Resten af Kommunekasserne.

Jeg tror, at man bliver nødt til at tage Reb i Sejlene med Hensyn til de Krav, man mener det berettiget at stille til de offentlige Kasser. Ser vi paa den kommunale Gæld ved Udgangen af 1925, viser det sig, at Københavns Kommune den Gang skyldte 445 Mill. Kr. bort, Købstadkommunerne 302 Mill. Kr., Sognekommunerne 142 Mill. Kr. og Amtskommunerne